

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 22610/2024
08.05.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Каличанин, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 6184/23 од 14.08.2024. године, у седници одржаној 08.05.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 6184/23 од 14.08.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Нишу Гж 6184/23 од 14.08.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П 1802/23 од 13.09.2023. године ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев па је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде угледа, части, слободe и права личности поводом неоснованог лишења слободe исплати 240.000,00 динара са законском затезном каматом од 13.09.2023. године до исплате, док се преко досуђеног, а до траженог износа од 350.000,00 динара, са траженом законском затезном каматом, тужбени захтев одбијен као неоснован. Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати 78.700,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Нишу Гж 6184/23 од 14.08.2024. године ставом првим изреке, усвојена је жалба тужене па је преиначена пресуда Основног суда у Нишу П 1802/23 од 13.09.2023. године у ставу првом изреке у усвајајућем делу и у ставу другом изреке, тако што је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због повреде угледа, части, слободe и права личности поводом неоснованог лишења слободe исплати 96.000,00 динара са законском затезном каматом од дана пресуђења 13.09.2023. године до исплате, док је преко досуђеног па

до износа признатог првостепеном пресудом од 240.000,00 динара тужбени захтев одбијен као неоснован и обавезана тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати 60.980,00 динара. Ставом другим изреке, одбијена је жалба тужиоца као неоснована и пресуда Основног суда у Нишу П 1802/23 од 13.09.2023. године потврђена у одбијајућем делу става првог изреке. Ставом трећим изреке обавезан је тужилац да туженој на име трошкова другостепеног поступка исплати 13.500,00 динара. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној, применом одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. ст. 1. и 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11 ... 18/20), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни суд цени у већу од пет судија.

Побијаном правноснажном пресудом, одлучено је о тужбеном захтеву за накнаду нематеријалне штете којом је утврђено да је тужбени захтев делимично основан, за износ од 96.000,00 динара, досуђеног на основу члана 200. ЗОО. Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, јер се ревизијом тужиоца не указује да постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или да постоји потреба новог тумачења права или неуједначена судска пракса, нити се указује на супротне одлуке, већ се оспорава утврђено чињенично стање, а одлуке нижестепених судова о основаности тужбеног захтева засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права, због чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради накнаде штете поднета је 04.04.2023. године. Вредност предмета спора побијаног дела је 240.000,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору

мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то и ревизија тужиоца није дозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**